

[Tyroll]

socialdemokratiet ved roret imod fagbevægelsen, imod fagbevægelsens kamp. Man begynder med de to ben, man prøver at gå på, at træde sig selv over tærne, man stiller sig hindrende i vejen for resultater. Det er et meget godt udtryk for de modsætninger, det har udviklet sig til i socialdemokratiet og den socialdemokratiske arbejderbevægelse på baggrund af, at man tror, man kan løse problemerne ad reformistisk vej og klare problemerne for arbejderklassen ad den vej.

Det er også meget sigende, at hr. Hans Jørgen Jensen var heroppe og sige, at han ikke tror på, at en storkonflikt kan løse problemerne. Det er meget talende for, hvad man kan forvente sig fra socialdemokratiets side i dansk fagbevægelse. Man tror simpelt hen ikke på fagbevægelsens egne midler. Hvis det var kommet til en storkonflikt, så frygtede man et ringere resultat. Man tror altså heller ikke, at man ad parlamentarisk vej kan skaffe resultater. Det er den ynkelige situation, som man ser den fra den socialdemokratiske arbejderbevægelses side. Samtidig siger man – som hr. Hans Jørgen Jensen – at det ikke er sidste gang, vi kan forvente et indgreb, det vil nok komme igen. Det er altså det ynkelige resultat. Det må man altså se på ude på arbejdspladserne, hvad der er resultatet af den reformistiske vej, hvad man reelt havner i, og hvordan man stiller sig hindrende i vejen for arbejderklassens kamp.

Ellers var det nu mere de udtalelser, der kom fra hr. Uffemand, som sagde . . .

Formanden:

Jeg skal endnu en gang gøre opmærksom på, at det pågældende medlem hedder hr. Ellemann-Jensen.

Tyroll (VS):

De udtalelser, der kom, gik ud på, at nu skulle der mobiliseres på den borgerlige fløj. Nu skulle der mobiliseres for at tackle de nye problemer, der kom til udefra – her sigtes jo til olieproblemerne, som man kan se kommer rendende til os som følge af de drøftelser, der har været mellem OPEC-landene. Nu ligger det sådan, at de beregninger, der har ligget til grund for vor stillingtagen til dette indgreb i arbejdsmarkedsudvalget, ikke opererer med denne olieprisstigning. Alle tallene er regnet ud på baggrund

af en mindre olieprisstigning, og man har sagt i arbejdsmarkedsudvalget, at en 10 pct.s stigning vil belaste betalingsbalancen med ca. 1 mia kr. ved uændrede importmængder. Det er selvfølgelig klart, at hr. Ellemann-Jensen og hans parti skal forsøge at få samlet sammen til et yderligere indgreb. Ud over denne minusløsning skal minusset altså gøres større. Der skal samles sammen til et fornyet angreb. Man skal have de borgerlige med. Her ville det jo være rart at se en markering fra socialdemokratiets side. Er det sådan, at man fra socialdemokratiets side, fra statsministerens side, er villige til at gå ind og forberede et nyt indgreb, et nyt angreb på arbejderklassen som følge af disse stigninger?

Og så undrer hr. Ellemann-Jensen sig oven i købet over, at der er nogle, der ikke vil finde sig i de utallige overgreb, der bliver foretaget på arbejderklassen. Nærmest halvfornermet, for vi er dog de folkevalgte, og vi har dog ret til til enhver tid at udstikke diktater osv., det skal man bare finde sig i. Demokratiet har overhovedet ikke nogen balanceevne, når det drejer sig om, hvad man skal finde sig i fra folketingets side. Det totalitære kan åbenbart udvikle sig frit efter hr. Ellemann-Jensens mening.

Hvad er det for nogen trusler, der bliver lagt op her? Hvad er det, man vil gennemføre, når man siger, at man ikke vil finde sig i disse aktioner? Ved et møde på rigshospitalet for nogen tid siden erkendte hr. Ellemann-Jensen klart, at han var i mindretal på den indkomstpolitiske linje. Hvad var reaktionen, da man fra salen vendte sig kraftigt mod indkomstpolitikken? Ja, så vendte hr. Ellemann-Jensen sig til VS og sagde, at nu skulle man passe på, på hvilken måde man førte sig frem, for ellers kunne det være, der var nogle, der ikke mente, at der skulle være plads til VS. Hvad der ligger i en sådan trussel, ved vi intet om, men der bliver jo utallige gange hevet trusler frem, og vi har set, hvordan man har villet kriminalisere blokadevåbnet. Man har også gjort ansatser til at kriminalisere selve strejkevåbnet undervejs. Hvad er det egentlig, man vil gennemføre? Og hvor langt går socialdemokratiet med i disse bestræbelser på at klare kapitalisternes krise?

Formanden: